

51. Wiltshire C. R. The “Indian English” of Tibeto-Burman language speakers / C. R. Wiltshire. – English World-Wide 26(3), 2005. – P. 275–300.

Бытко Н. С. История изучения индийского варианта английского языка: прелингвистический, политический и лингвистический аспекты.

Индийский вариант английского языка как часть одной из наиболее распространённых сегодня парадигм глобального английского языка является объектом описания на протяжении нескольких столетий, однако необходимость формулирования модели изучения этого варианта продолжает оставаться актуальной. Цель данной статьи состоит в попытке охарактеризовать основные аспекты исследовательской парадигмы индийского английского языка, а также выявить лакуны во всестороннем описании данного вторичного варианта английского языка.

Ключевые слова: парадигма глобального английского языка, вторичные варианты, индийский вариант английского языка, прелингвистический, политический, лингвистический аспекты изучения.

Bytko N. S. Indian English Study History: Pre-Linguistic, Political, Linguistic Aspects.

Indian English being part of the most widely accepted nowadays the paradigm of Global English has been the scientific objective for the last centuries. However, the articulation of this variety study pattern is still a pressing issue. The object of this article lies in the attempt to characterize the main aspects of Indian English paradigm study, as well as to elicit the lacunae of this institutionalized variety comprehensive description. Literature analysis enables three-aspect model of the study: pre-linguistic, political and linguistic strata. The pre-linguistic aspect presents the descriptive period in the language variety formation and includes writings of various genres issued from the pen of both non-linguists and scholars. The first dictionaries of Indian English fall into this category as well. The political aspect in the language variety description includes dictionaries on historical principles, teaching medium and multifarious textbooks. This period is characterized by the change of the attitude towards English. The mere linguistic aspects cover the investigation of all structure and system components applying auditory data on history, social issues and culture of the country. Our research shows that lexicographic aspects of Indian English genesis and English diffusion idiosyncrasy call upon further investigation.

Keywords: Global English paradigm, institutionalized varieties, Indian English, historical linguistics, pre-linguistic, political, linguistic study aspects.

УДК 821.111-1:7.045

Блинова І. А.
Національний педагогічний університет
імені М. П. Драгоманова

**АЛЕГОРИЯ ЯК ЗАСІБ САТИРИЧНОГО ЗОБРАЖЕННЯ ДІЙСНОСТІ
В АНГЛОМОВНІЙ ХУДОЖНІЙ ПРОЗІ**

Стаття присвячена дослідженню своєрідності втілення алегорії як засобу сатиричного зображення дійсності в англomовному творі “Лохматий пес Тома Едісона” (“Tom Edison’s Shaggy Dog”) найвидатнішого англomовного письменника сучасної літератури Курта Воннегута. Алегорія керує засобами зображення в напрямку системи персонажів. Характерною рисою вживання алегорії є її поєднання з гротеском.

Ключові слова: алегорія, мовна гра, гротеск, сатира, художня проза.

Природно, що проблеми дослідження алегорії (філософські, психологічні і філологічні аспекти алегоричного мовлення; певні дискурси у вивченні алегорії; жанровий потенціал алегорії, стилетвірні інтенції алегорії, співвідношення символічного та алегоричного способів зображення у творах конкретної епохи; історія вивчення алегорії від античності до сучасності; структурні та функціональні

особливості алегоричних образів), її функцій у різноманітних дискурсах (зокрема художньому), прийомів її створення на матеріалі різних мов та при перекладі іншими мовами, способів вивчення тощо виявилися в мовознавстві одними з найбільш теоретично розроблених (див. роботи М. В. Моклиці, О. Я. Кузьмич, С. В. Герасимчук, А. Ю. Тімоніної, О. Лучук, О. І. Боднара, Д. Л. Загайської, М. О. Дворонинич, О. В. Воронушкіної, J. Tambling, P. Crisp, K. Wales, G. Teskey, M. Sinding, J. J. Paxson та інших учених).

Актуальність цієї розвідки обґрунтовується необхідністю більш детального вивчення, по-перше, особливостей функціонування алегорії як провідного засобу створення комічного (сатиричного) ефекту, що є детермінантою індивідуально-авторського стилю письменника, по-друге, характерних рис її реалізації у творчості автора, що слугує певним внеском у подальше вивчення англomовної прози другої половини ХХ – початку ХХІ ст.

Мета статті полягає у виявленні своєрідності втілення алегорії як засобу сатиричного зображення дійсності в англomовній художній прозі.

Зазначимо, що корені алегорії варто шукати в давньогрецькій міфології. У риториці вона є потужним прийомом аргументації. На принципі алегорії найчастіше будуються фразеологізми, байки, притчі, мораліте, гумористичні та сатиричні твори, рідше – лірична поезія. Алегорія (від гр. *allegoria* – іносказання) – 1) втілення абстрактного поняття в конкретному художньому образі; 2) вислів, що виражає абстрактне поняття через конкретний художній образ [9]; символічна передача змісту шляхом співвіднесення абстрактного поняття з якимось конкретним образом при використанні його найменування [6, с. 27].

Цей троп являє собою інакомовний образ, заснований на схожості явищ життя: зв'язок між значенням і образом встановлюється за аналогією або суміжністю. Так, у байках під виглядом тварин зображуються певні особи або соціальні явища, тобто тварини заміщують людину, а їхні стосунки й дії співвідносяться з мораллю, висновками вже зі сфери людських стосунків. Наприклад, хитрість позначається алегорією лиса, тупість – алегорією барана, мужність – алегорією лева, боягузтво – алегорією зайця, жадібність і безглуздість – алегорією вовка тощо.

Наголосимо, що алегорія ґрунтується на культурних стереотипах, традиціях і звичаях народу. Підґрунтям алегорії є мисленнева операція аналогізації абстрактних понять з певними реаліями, а потім фіксація за такими реаліями змісту цих понять. Вона застосовує також гештальти – закріплені за певними поняттями стійкі фігури, що використовуються переважно в мистецтві на позначення відвернутої ідеї, абстрактного поняття в конкретному художньому образі (фігура серця і стріли є алегорією кохання, змія й чаша – алегорією медицини, образ жінки із зав'язаними очима й терезами в руках – алегорією правосуддя, дві схрещені гармати – алегорією артилерії тощо). Таке образне уявлення абстрактних понять та взаємозв'язків речей з'явилося вперше в образотворчому мистецтві.

На думку Б. В. Томашевського, поняття алегорії дуже близько пов'язане з поняттям метафори [2, с. 28]. В обох випадках слова сполучаються за їх прямим значенням, завдяки чому створюється контекст, усвідомлений і в своєму прямому значенні. І лише окремі слова, що вводяться до контексту, так само як і загальне значення зв'язного мовлення, показують, що ми маємо справу з мовленням переносного значення.

Близько зв'язане поняття алегорії і з поняттям символу. Вона виникає з символів, що стали зрозумілими і звичними для всіх у своєму інакомовному значенні. Як алегорія, так і символ мають загальне та одиничне, під якими розуміється

поєднання чітко уявного чуттєвого образу та абстрактної ідеї. Семантична двоплановість, а відтак – знакова природа – вбачаються спільними для зіставлюваних понять.

До того ж, алегорія, як і символ, може виступати яскравим засобом творення художнього образу, будучи первинним і більш вузьким поняттям по відношенню до останнього. Слушним є висловлювання М. В. Моклиці, що в алегорії поєднання чуттєвого образу та абстрактної ідеї спрямоване тільки на підведення індивідуального під загальне з неодмінним зниженням цього індивідуального, з повною відмовою розуміти його буквально і з використанням його тільки як ілюстрації, яка може бути замінена будь-якими іншими ілюстраціями. Якщо розглядати алегорію через поняття абстрактного та конкретного або через призму відношень вид/рід, тоді чуттєвий образ у складі алегорії виступає видом, який підпорядкований більш абстрактній ідеї, яка репрезентує рід [5, с. 54–55]. “Але алегорія сама може розглядатися як систематичний структурний вид символізму” (переклад наш. – І. Б.) [8, с. 14].

Алегоричність присутня в літературі щоразу, коли ідеї стають важливішими за образно-художній бік твору, при цьому алегоричний характер прагне стати однозначним, персоніфікуючи чесноти або пороки. За допомогою алегорії можна легко пояснити досить складні морально-етичні проблеми, отримати життєву, морально-естетичну або духовну настанову, адже вона унаочнює, робить складне простим.

Матеріалом дослідження слугує твір “Лохматий пес Тома Едісона” (“Tom Edison’s Shaggy Dog”) найвидатнішого англомовного письменника сучасної літератури Курта Воннегута Молодшого (1922–2007), що входить до збірки оповідань “Вербна неділя. Ласкаво запрошуємо до мавпятника” (“Palm Sunday. Welcome to the Monkeyhouse”). Ім’я письменника є широко відомим і шанованим у світовій літературі. Жанровий діапазон творів письменника включає соціально-політичні реалістичні романи, п’єси, соціальні утопії, сатиричні антиутопії та дистопії, нариси, статті, памфлети і численні інтерв’ю, серед яких прозові твори малих форм посідають одне із значущих місць.

За нашими спостереженнями, мова творів письменника є надзвичайно образною, емоційно забарвленою, багатою на мовностилістичні засоби і прийоми, які допомагають краще передати глибокий підтекст, задуманий автором, а також такою, що наділена виразним індивідуальним компонентом. Як доводять наші спостереження, персональний (індивідуальний) та авторський дискурси (більш детально про це див. [1, с. 7]) оповідань Курта Воннегута характеризуються яскравим комічним ефектом, адже дослідники творчості письменника зосереджують увагу на всесвітній значущості проблематики його творів та поетиці сатиричного зображення письменником світу, що захоплює увагу читача.

Під *сатирою* в нашому дослідженні будемо розуміти вид комічного, заснований на різкому, нищівному, дошкульному висміюванні вад, хиб, негативних явищ дійсності, соціальних пороків, що мають широку суспільну значимість і видаються автору як порушення звичаїв і норм моралі.

Звернемо увагу, що, вирізняючись прямолінійністю вираження емоцій, сатира передає комічну оцінку переважно експліцитно. Унаслідок цього, вона характеризується високим ступенем розуміння її адресатом і низьким ступенем інтелектуальності. Специфічно сатиричний спосіб художнього сприйняття дійсності розкриває її як щось невідповідне, внутрішньо неспроможне (змістовний аспект) за допомогою викривально-висміювальних образів (формальний аспект). Сатиричними, як доводять наші спостереження, можуть бути і весь твір, і окремі образи, ситуації, епізоди.

Сатира, як правило, позначена сильною інтенсивністю вираження емоцій і високою агресивністю. Вона є нищівним осміянням порочних явищ, прямолінійним і очевидним втіленням негативних емоцій, що вирішується нещадним, відвертим сміхом. Саме в сатирі найбільш яскраво проявляється парадоксальна риса сміху – радість, що осміює зло. Як наслідок, сатира – головна форма комічного, що постає своєрідною ознакою авторського стилю Курта Воннегута, є проявом індивідуального нестандартного мислення, художньою формою, засобом викриття негативних суспільних явищ сьогодення та вад людей.

Водночас існують різноманітні мовні, мовленнєві та мовностилістичні прийоми вираження комічного: мовна гра та її різновид – каламбур, деформація ідіом, комічна метафора, гіпербола, парадокс, повтор, оказіональне новоутворення, перифраз, вставна конструкція, алюзія, ремінісценція, цитата, імпровізація, персоніфікація, градація / спадна градація / клімакс (кульмінація) / антиклімакс, антитеза, сміхова помилка тощо. Одним із поширених прийомів створення сатиричного ефекту в досліджуваному оповіданні, як засвідчив аналіз, є *алегорія*.

Досліджуваний твір К. Воннегута являє собою притчу про пагубний вплив надмірної балакучості людини. Сюжет притчі будується в образній формі на життєвій ситуації. Це повчальна розповідь із навколишнього життя, мета якої викласти моральну істину: невміння тримати язика за зубами може не тільки зіпсувати настрої співрозмовника, але й призвести до трагічних доленосних наслідків (навіть смерті).

Оповідь побудована за таким принципом: незнайомець, «нова жертва» балакучого Харольда К. Балларда та його пса, з великим небажанням спілкується з новими знайомими та починає розповідь про винахід Томасом Едісоном так званого аналізатора інтелекту; далі розповідь віддаляється від даного часопростору, занурюючись у події 1897 року; і нарешті повертається назад, висвітлюючи явище художнього осмислення проблем пагубного впливу балакучості, суспільної користі людини, неробства у філософсько-естетичному аспекті. У творі відбито таку дидактичну ідею: не слід витрачати час на безглузде базікання, треба займатися корисною суспільною справою.

Головний герой твору – собака Тома Едісона за кличкою Спаркі – уособлює тип так званих “хитромудрих” людей (пристосованців, підлабузників, дармоїдів, нероб), на благо яких працюють інші громадяни суспільства: *“Pretty soft, isn’t it, Sparky?” said Edison. “Let somebody else worry about getting food, building shelters and keeping warm, while you sleep in front of a fire or go chasing after the girls or raise hell with the boys. No mortgages, no politics, no war, no work, no worry. Just wag the old tail or lick a hand, and you’re all taken care of”* [3, с. 57]. Ці особи, у свою чергу, мають дуже високий рівень інтелекту, але, конспіруючись, використовують його лише задля власної користі і наживи, поки інші, не покладаючи рук (зокрема винахідник Том Едісон), працюють на користь суспільства: *“I’ll tell the world! And what have I been doing for the past year? Slaving to work out a light bulb so dogs can play at night!”* [3, с. 57].

Люди в певному соціумі, на думку автора, є вже “відсортованими” за рівнем інтелекту, але якщо людина (в образі Спаркі) прагне виділитися з натовпу (що символізує ватага інших собак) власною обізнаністю, розумом, прагненням допомогти, її знищують: *Later, he (Sparky) was torn to bits by a pack of dogs that had gathered outside the door, listening* [3, с. 57]. Ніяких змін у поведінці людей та їх ставленні до роботи, виконання суспільних обов’язків не передбачається: адже вже не одну сотню тисяч років все йде добре, всі задоволені і немає сенсу будити псів, які сплять: *‘Look, Mr. Edison,’ said Sparky, ‘why not keep quiet about this? It’s been working out to everybody’s satisfaction for hundreds of thousands of years. Let sleeping dogs lie. You forget all about it,*

destroy the intelligence analyzer, and I'll tell you what to use for a lamp filament." – *"Hogwash!" said Bullard, his face purple* [3, с. 57]. Як бачимо, хитрість, надрозум (геніальність) і водночас пристосуванство позначаються алегорією собаки Спаркі, тоді як загальна байдужість і посередність – алегорією ватаги собак.

Зауважимо: в аналізованому фрагменті завдяки натяку наявне обігравання на прагматичному рівні смислів (*хай сплячі собаки брешуть*(1) та *маячня собача*(2)), що спостерігаємо в ракурсі персонажного іронізування з правил соціуму та певних переконань стосовно знищення аналізатора інтелекту. Зазначені вислови мають відповідні значення: 1) не буди лихо, поки воно спить тихо; тобто не слід говорити про речі, які спричинили проблеми в минулому, або не слід намагатися змінити ситуацію, оскільки можна викликати проблеми; 2) повна нісенітниця, тобто явище з високим ступенем прояву «незначної» ознаки (а сильні прояви, як відомо, дійсно асоціюються з собаками). Окрім того, цей фразеологізм надає яскраву характеристику промові головного героя – Спаркі. Комізм ситуації полягає в тому, що саме «собако-людина» вживає та реагує на висловлювання, до складу яких входить лексема «собака».

Подібні випадки вживання мовної гри на певних рівнях, зокрема прагматичному, є доволі частотними в досліджуваному творі. У цьому ракурсі безумовний дослідницький інтерес викликає наступний фрагмент персонажного дискурсу, у якому співрозмовник відхиляється від теми обговорення: на запитання, чи дійсно аналізатор інтелекту аналізував інтелект, він повідомляє в іронічному тоні, що аналізатор інтелекту збивав масло:

Bullard was entranced. "Uh, this intelligence analyzer," he said, "it analyzed intelligence, did it?"

"It was an electric butter churn," said the stranger.

"Seriously now," Bullard coaxed [7, с. 56].

Насправді це поверхове розуміння висловлювання, глибинний смисл якого цілком зрозумілий: співрозмовник – нерозумна людина, яка не може второпати, що звісно ж певний прилад / знаряддя має відповідну його призначенню назву. Обігравання, як видно, відбувається на прагматичному рівні завдяки натяку.

Своєрідність втілення алегорії в образі Спаркі вбачаємо в її поєднанні з гротеском. На думку переважної більшості дослідників, для гротеску характерними є: 1) фантастична основа, тяжіння до особливих, незвичайних, ексцентричних, спотворених форм (звідси, зв'язок гротеску із карикатурою й огидним); 2) поєднання в одному предметі або явищі несумісних, різко контрастних якостей (комічного з трагічним, реального з фантастичним, піднесено-поетичного з грубо натуралістичним), що веде до абсурду, робить неможливою логічну інтерпретацію гротескного образу; 3) заперечення усталених художніх і літературних норм (звідси зв'язок гротеску з пародією, травестією, бурлеском); 4) стильова неоднорідність (поєднання мови поетичної з вульгарною, високого стилю з низьким тощо). Гротеск відкрито й свідомо створює особливий – неприродний, химерний, дивний світ: саме таким показує його читачеві автор (на відміну від фантастичного світу як умовно-реального).

Гротескний образ, який уособлює Спаркі, заснований на такому його перетворенні, що зумовлюється фантастичними, імпліцитно існуючими в ньому можливостями поставати в будь-якому обличчі. Образ залишається внутрішньо цільним, але ніби дробиться ззовні, виявляючи свого роду полівалентність: Спаркі постає в уяві читача то твариною – звичайним собакою, розумним і відданим другом Тома Едісона, то власне людиною з надзвичайно високим рівнем інтелекту.

Собака – це алегорія розумної людини, що є загальновідомою і широко вживаною. Але в письменника вона заграла новими гранями художнього вираження почуттів у сатиричному відтворенні дійсності. Будуючи зображення одночасно у двох гротескних планах (людському і тваринному), К. Воннегут досягає надзвичайної експресії: виражає негативне ставлення до соціального паразитизму – способу життя, який характеризується тим, що одна людина або соціальна група живуть за рахунок іншої людини або соціальної групи.

Отже, стиль аналізованого твору визначає алегоризм. Алегорія як провідний елемент поетики керує засобами зображення в напрямку системи персонажів, або ж дійових осіб. Автор вдало використовує так званий прийом очуднення чи одивнення: завдяки перевернутому сюжету (не людину обізвали твариною, а навпаки) формується специфічний тип оповіді, який надає всьому відомому гротескного колориту. У такого роду гротеску за зовнішньою неправдоподібністю, фантастичністю криється глибоке художнє узагальнення важливих явищ життя й дійсності. Сатиричність забезпечується кутом зору кожного персонажа на події сьогодення. Йдеться про відомі, багато разів викриті вади людини без залучення індивідуального досвіду, тобто про паразитизм, пристосуванство та надмірну балакучість.

У сучасній літературі притча є одним із засобів вираження морально-філософських роздумів письменника, нерідко протилежних до загальноприйнятих, панівних у суспільстві уявлень. Маючи надзвичайно великий зміст, колосальний задум, неабиякий замисел, притчі уособлюють в собі народну мудрість загалом.

Перспектива подальшого дослідження полягає у продовженні детального аналізу описаних прийомів створення комічного при вивченні своєрідності та оригінальності творчого методу К. Воннегута та інших письменників-прозаїків, чия поетика комбінується з реалістичним гротеском.

Л і т е р а т у р а :

1. *Блинова І. А.* Мовна особистість письменника-прозаїка у взаємодії композиційно-мовленневих форм : монографія / І. А. Блинова. – Дніпропетровськ : “Літограф”, 2016. – 279 с.
2. *Емельянова О. Н.* Аллегория / О. Н. Емельянова // Культура русской речи. Энциклопедический словарь-справочник / под ред. Л. Ю. Иванова, А. П. Сковородникова, Е. Н. Ширяева. – М. : Флинта: Наука, 2003. – С. 27–29.
3. *Кузьмич О. Я.* Мовні засоби творення комічного в українській прозі кінця ХХ – початку ХХІ ст. : дис. ... канд. філол. наук : 10.02.01 / Олена Ярославівна Кузьмич. – Луцьк, 2015. – 217 с.
4. *Моклиця М.* Алегоричний код літератури, або Реабілітація алегорії триває : монографія / Марія Моклиця. – К. : Кондор-Видавництво, 2017. – 292 с.
5. *Моклиця М. В.* Вступ до літературознавства : навч. посіб. для студ. ВНЗ / М. В. Моклиця. – Луцьк : ВНУ ім. Лесі Українки, 2011. – 468 с.
6. *Селіванова О. О.* Сучасна лінгвістика : Термінологічна енциклопедія / Олена Олександрівна Селіванова. – Полтава : Довкілля-К., 2006. – 716 с.
7. *Vonnegut C.* Palm Sunday. Welcome to the Monkey House / C. Vonnegut. – Random House UK, 1994. – 672 p.
8. *Wales K.* A Dictionary of Stylistics / Katie Wales. – London, N. Y. : Longman, 1990. – 504 p.
9. *ABBYY LINGVO 12 Multilingual Edition [Electronic Resource].* – Mode of Access : <http://www.lingvo.ru>.
10. *Crisp Peter.* Allegory, blending, and possible situations. Metaphor and Symbol [Electronic Resource] / Peter Crisp. – Mode of Access : [http://www.arts.uwaterloo.ca/~raha/793CA_web/Crisp\(2005a\).pdf](http://www.arts.uwaterloo.ca/~raha/793CA_web/Crisp(2005a).pdf)

R e f e r e n c e s :

1. *Blynova I. A.* Mvna osobystist pysmennyka-prozaika u vzayemodiyi kompozytsiyno-movlennevyyh form : monographiya / I. A. Blynova. – Dnipropetrovsk : Litograph, 2016. – 279 s.

2. *Yemelyanova O. N. Allegoriya / O. N. Yemelyanova // Kultura russkoy rechi. Entsiklopedicheskiy slovar-spravochnik / pod red. L. Yu. Ivanova, A. P. Skovorodnikova, E. N. Shiryaeva. – M. : Flinta: Nauka, 2003. – S. 27–29.*
3. *Kuzmich O. Ya. Movni zasoby tvorenniya komichnogo v ukrayinskiy prozi kintsya XX – pochatku XXI st. : dys. ... kand. philol. nauk : 10.02.01 / Olena Yaroslavivna Kuzmich. – Lutsk, 2015. – 217 s.*
4. *Moklytsya M. Alegorychny kod literatury, abo Reabilitatsiya alegoriyi tryvaye : monographiya / Maria Moklytsya. – K. : Kondor-Vydavnytstvo, 2017. – 292 s.*
5. *Moklytsya M. V. Vstup do literaturoznavstva : navch. posib. dlya stud. VNZ / M. V. Moklytsya. – Lutsk : VNU im. Lesi Ukrayinky, 2011. – 468 s.*
6. *Selivanova O. O. Suchasna lingvistyka. Terminologichna entsyklopediya / O. O. Selivanova. – Poltava : Dovkillya-K., 2006. – 716 s.*
7. *Vonnegut C. Palm Sunday. Welcome to the Monkey House / C. Vonnegut. – Random House UK, 1994. – 672 p.*
8. *Wales K. A Dictionary of Stylistics / Katie Wales. – London, N. Y. : Longman, 1990. – 504 p.*
9. *Electronny slovar ABBYY LINGVO 12 Multilingual Edition [Electronic Resource]. – Mode of Access : <http://www.lingvo.ru>*
10. *Crisp Peter. Allegory, blending, and possible situations. Metaphor and Symbol [Electronic Resource] / Peter Crisp. – Mode of Access : [http://www.arts.uwaterloo.ca/~raha/793CA_web/Crisp\(2005a\).pdf](http://www.arts.uwaterloo.ca/~raha/793CA_web/Crisp(2005a).pdf)*

Блинова И. А. Аллегория как средство сатирического изображения действительности в англоязычной художественной прозе.

Статья посвящена исследованию своеобразия воплощения аллегии как средства сатирического изображения действительности в англоязычном произведении “Лохматый пес Тома Эдисона” (англ. “Tom Edison’s Shaggy Dog”) выдающегося англоязычного писателя современной литературы Курта Воннегута. Аллегория руководит средствами изображения в направлении системы персонажей. Характерной чертой употребления аллегии является ее сочетание с гротеском.

Ключевые слова: аллегория, языковая игра, гротеск, сатира, художественная проза.

Blynova I. A. Allegory as Means of Reality Satirical Depiction in English Prose Fiction.

The article deals with the study of the allegory embodiment peculiarity as a means of reality satirical representation in the English story “Tom Edison’s Shaggy Dog” by the most famous English writer of modern literature – Kurt Vonnegut. Allegory controls image means in the field of the characters’ system. A characteristic feature of the allegory use in the image of Sparky is its combination with the grotesque.

This grotesque image is based on such a transformation that is predetermined by fantastic, implicitly existing in it opportunities to appear in any face. The image remains internally intact, but it seems to be divided from the outside, revealing a kind of polyvalence: Sparky appears in the reader’s imagination as an animal – an ordinary dog, Tom Edison’s clever and loyal friend, then as a man, a personality with a very high level of intelligence.

The use of language play at certain levels, pragmatic in particular, is quite frequent in the analyzed story. The play on words is based on the hint.

The investigated story by K. Vonnegut is a parable about the detrimental effect of human excessive talkativity. It reflects such a didactic idea: do not waste time on senseless talk; it is necessary to engage in useful social work. In modern literature a parable is one of the means of the writer’s expressing the moral and philosophical reflections that are often contrary to the generally accepted and dominant ideas in society.

The prospect of further investigation is in a detailed study of comic, satirical in particular, techniques creating described above to examine the uniqueness and originality of the creative method of prose writers whose poetics is combined with comics.

Keywords: allegory, language play, grotesque, satire, prose fiction.